

Никога нещж моіж Бога за помощь на отмьщеніе; но ще му са моіж да ма запази отъ примки-тъ имъ. Ще пазіж въ сърце-то си челоуѣколюбіе, като знаіж добръ, че само онзи познава и обыча Бога, кой-то обыча ближни-тъ си.

По скжпоцѣнъ даръ не познаваме отъ колко-то е чисто-то сърце; незнаіж да ли има по добра жертва отъ примиреніе-то и покаяніе-то; не двоуміж че любовь-та къмъ ближній-тъ е най изрядно-приношеніе на Бога.

Трѣбва да са заречемъ да не връщамы съ зло на оногова, кой то на поврежда, нето да калнемъ оногова, кои то на ненавижда и прокалнава. Трѣбва добро да връщамы на оногова който ны прави зло и съ сладки думи да забавляваме онѣзи, кои-то обръщатъ лице-то си отъ насъ.

Нека ма хули-мой-тъ непріатель колко-то му е воля, азъ щж го благославямъ и ще му отмьстіж съ моіж-тж любовь.

Кога-то пострадае непріатель-тъ ми